

Vi skal jo ikke glemme vores egne værdier.

Alt imens jeg prøver at nyde min morgenkaffe, og min yngste søn er sur over, han skal have havregryn til morgenmad - sidder jeg med en klump i maven og en følelse af skyld, og læser avisen.

20 års kamp i Afghanistan er slut, de fredsbevarende styrker har trukket sig ud af landet hurtigere end jeg kan nå at få styr på yngstemandens havregryns-krise. Og Taliban har vundet.

I nattens mulm og mørke er danske diplomater fløjet ud af landet, med kurs mod havregryn og kaffe i Danmark - formentligt med et lettelsens suk. Og det skaber en smule glæde og lettelse i maven, at vi får dem sikkert hjem!

Der er meget, der gør mig vred denne morgen. Ikke kun yngstemandens manglende taknemmelighed for den fyldte skål mad, og den tryghed han står op til. Men især mangler jeg forståelsen af et par spørgsmål.

Men mest forstår jeg ikke hvorfor vi efterlader de afghanere, som har tjent Danmark i vores fælles kamp for et forandret Afghanistan?

Det er ikke lang tid siden, vi havde debatten om moral og etik i forhold til en gruppe danske børn i en flygtningelejr. Her stod politikerne på spring for børnene.

Jeg kunne foranlediges til at spørge, "mon ikke de afghanske medarbejdere på den danske ambassade i Kabul nu sidder tilbage med deres børn og skjuler sig?" Da børnene nu grundet Danmark er kommet i livsfare, fordi deres forældre har tjent vores kamp og taget den aktivt til sig - i et ønske om et forandret og demokratiseret Afghanistan!

Men modsat førnævnte børns forældre fra flygtningelejren, havde disse efterladte afghanske familier ikke et rødbedefarvet pas i lommen. Men nok måske snarere i deres hjerte. For de havde ikke vendt Danmark ryggen - nok tværtimod.

Theis Kylling Hommeltoft
Folketingskandidat for Socialdemokratiet i Aabenraa-kredsen
Nørreskovparken 3c, Aabenraa.